

Voorwoord

In de ruim achtendertig jaar praktijkervaring als geestelijk genezer waarbij ik honderden mensen levensadviezen mocht geven en mocht bijstaan in hun persoonlijke levensprocessen, hoorde en las ik regelmatig verhalen over spontane en onverklaarbare genezingen. Omdat deze verhalen zo bijzonder en zo prachtig waren, besloot ik twee jaar geleden de meest bijzondere verslagen te verzamelen om daar een boek van samen te stellen. Natuurlijk zijn er in de loop van de tijd al een aantal van dit type boeken, meestal uit het Engels vertaald en van ‘wetenschappelijk verantwoord’ commentaar voorzien, op de Nederlandse markt verschenen, maar naar mijn weten niet eerder in de vorm van deze rechtstreeks uit het hart geschreven, persoonlijke verslagen. Ik heb de verhalen zo veel mogelijk intact gelaten, maar sommige details zijn uit respect voor de privacy van de verteller weggelaten, zoals ik ook om deze reden de namen van mensen, op één na, heb veranderd. En soms was het verhaal wat chaotisch geschreven en moest ik er enige structuur in aanbrengen om het wat gemakkelijker leesbaar te maken. Uiteraard is de sfeer, de emotie in het verhaal en de ‘stem’ van de verteller volledig intact gebleven.

Bij enkele ervaringsverhalen heb ik, waar nodig naar mijn mening, aan het slot daarvan een persoonlijk commentaar gegeven.

Mijn eerste idee was dus, een boek samen te stellen met de meest opzienbarende verslagen van wondergenezingen die ik in mijn praktijk als geestelijk genezer had gehoord.

Maar dat is het niet geworden. Het is veel meer geworden.

Want tijdens de voorbereidingen voor dit boek gebeurde er plotseling iets heel onverwachts en ingrijpends in mijn eigen leven.

In september 2006 werd mij door de artsen verteld dat ik zeer ernstig ziek was.

Er was een kwaadaardige tumor geconstateerd rond de galwegen en in de lever en deze was al zo ver voortgeschreden dat elke reguliere behandeling zinloos was.

Men kon vanaf het moment van de diagnose al niets meer voor mij doen.

Nou, daar zat ik dan midden tussen mijn vele aantekeningen en de verhalen die ik in de loop van de tijd gekregen had van cliënten, en die alle gingen over ‘wondergenezingen’. En ik dacht: Oké, wat is nu even belangrijk? Waar gaat het nu om?

Het gaat er in de eerste plaats om dat ik nu m’n kop erbij houd en even goed bij mezelf blijf. Dat ik mezelf niet geestelijk de put in draai en bij de pakken neer ga zitten. Ik had jarenlang gemediteerd, maar ik merkte dat dit nu niet ging.

Ik merkte dat ik geestelijk dermate onrustig was, dat ik gek zou worden als ik mezelf zou gaan dwingen stil te gaan zitten om te mediteren. De schok was blijkbaar té hevig geweest, hoewel ik mij dat niet eens zozeer realiseerde. Zolang ik maar bezig was en afleiding had, dacht ik dat ik het wel aankon, maar zodra ik probeerde innerlijk wat tot rust te komen, werd ik bang en depressief. En belde ik mensen op om mijn verhaal kwijt te kunnen.

Het boek met ‘wonderbaarlijke genezingsverhalen’ zou op de datum dat het contractueel geschreven zou moeten zijn, en bij de uitgever moest liggen, niet klaar zijn, dat voelde ik al heel snel. Maar ik wilde het toch wel schrijven. Ik kón het afzeggen, de uitgever zei er alle begrip voor te heb-

ben wanneer ik het boek afzegde, maar ik deed het niet. Iets in mij zei dat alles gewoon door moest gaan. Alleen zou het wat meer tijd gaan kosten.

De dagen daarna gebeurden er echter een aantal dingen die nét zo prachtig, wonderlijk en bijzonder zijn als al de andere verhalen in dit boek, en die enkel verklaard kunnen worden als hulp en leiding vanuit die ‘andere dimensie’: de geestelijke wereld. U zult het waarschijnlijk niet vreemd vinden als ik u zeg dat het schrijven van dit boek voor mij, in dubbele betekenis, heel dierbaar en waardevol is geworden. Want welk een ironie: ik heb het verslag van mijn eigen wonderbaarlijke genezing aan dit boek kunnen en mogen toevoegen.

Ik doe dit in het laatste hoofdstuk: ‘Tot slot – Mijn eigen verhaal.’

Het resultaat dat u nu in handen hebt, is een boek over wonderbaarlijke genezingen, maar ook met overwegingen en overdenkingen over welke oorzaken er kunnen liggen achter situaties die mensen ernstig ziek maken! Wanneer we het antwoord hierop kunnen zien, kan er een vorm van inzicht ontstaan die geestelijk helend werkt. Wanneer je voor jezelf weet waardoor het fout gegaan is, dan heb je veel geleerd over anderen en jezelf en de relatie tot de wereld om je heen en de relatie die je tot nu toe altijd hebt gehad met jezelf. Je zou kunnen bedenken hoe je het anders zou gaan doen, als je nog een kans daarvoor zou krijgen. Allemaal wél belangrijke dingen. Ook als je weet dat je niet meer echt beter kan worden, kunnen zulke inzichten, overwegingen en overdenkingen je goeddoen en je een zekere mentale kracht geven.

Er is ook een (derde) deel van dit boek ingeruimd voor ideeën en suggesties voor het verkrijgen van meer innerlijke rust en vrede tijdens een ziekteproces. Achtennegentig pro-

cent van de mensen die ongeneeslijk ziek zijn, zullen nooit een wonderbaarlijke genezing mee gaan maken, dat is een realiteit waar we van uit dienen te gaan. Deze mensen doen er goed aan niet in wrok en boosheid te blijven hangen. Het zou goed zijn uiteindelijk in overgave te kunnen berusten in je lot en een vredige, innerlijke rust te kunnen bereiken zodat je zult kunnen zeggen: Hoe het ook verder zal gaan met mij, alles wat komt is goed, ik heb er vrede mee. Toen ik nog niet wist dat mij een wonder zou overkomen, heb ikzelf daar prioriteit aan willen geven in mijn eigen leven.

Ik heb eraan gewerkt en had er op een bepaald moment vrede mee dat het leven voor mij binnen korte tijd afgelopen zou zijn. Ik vond inderdaad, vanuit een diep verworven vertrouwen, de innerlijke rust te kunnen zeggen dat wat er ook gebeuren zou, het goed was, en ik ben er heel erg dankbaar voor dat ik daar mocht komen. Voor mij betekende het verwerven van deze kracht tot overgave net zo goed een gods-geschenk als mijn latere genezing, want dat wist ik toen nog niet.

Dit boek heb ik daarom ook opgedragen aan al die moedige mensen die ziek zijn, geen wonderen ervaren, en er toch het beste van willen maken.

Maar, nu even terug naar de korte samenvatting van dit boek:

Het eerste hoofdstuk bestaat uit verslagen uit de eerste hand van mensen die aan een, meestal, ernstige ziekte hebben geleden en daarvan op een miraculeuze wijze, vaak zelfs van de ene op de andere dag, genezen zijn.

Het zijn verslagen van mensen die in hun leven iets hebben ervaren wat niet logisch verklaarbaar is, maar dat hun leven van het ene op het andere moment volledig, ten goede heeft veranderd.

Niet alleen het plotselinge besef dat er 'méér is tussen

hemel en aarde' heeft hen veranderd. Ook een positieve verandering in hun lichamelijke gesteldheid en de genezing van een soms ernstige en ongeneeslijk geachte ziekte heeft hen doen beseffen dat in principe in het aardse leven niets ónmogelijk is.

Het heeft hen bewust gemaakt van het feit dat er situaties kunnen ontstaan en dingen kunnen gebeuren die met het verstand niet te bevatten zijn, en die je met het volste recht als een wonder kunt beschouwen. Velen hebben dat als een schok ervaren. Maar wel een schok die wakker maakt, je een onbeschrijflijke vreugde geeft en je intens dankbaar maakt voor die grote onmetelijke en onpeilbare kracht die er van de geestelijke wereld uitgaat. Een Wereld die we met onze ogen niet kunnen zien, maar, wanneer we ervoor openstaan en ons bewustzijn erop richten, wel degelijk als een vorm van energie kunnen ervaren.

Tot slot nog dit: Hoewel ik denk dat u dit zelf wel zult begrijpen, wil ik er toch met nadruk op wijzen dat dit boek niet wil suggereren dat ieder mens met een ernstige ziekte door middel van gebed en 'positief denken' genezen kan worden.

Ik spreek echter uit eigen ervaring als ik zeg dat oprecht bidden mensen tijdens een ziekteproces meer innerlijke rust kan geven, waardoor ook het lichaam meer rust, en daardoor meer energie, krijgt. En ook een positieve instelling kan, wanneer dat vanuit een natuurlijke levenshouding gebeurt, de kwaliteit van het leven verhogen en het ziekteproces draaglijker maken.

Graag laat ik de 'ervaringsdeskundigen' nu allereerst zelf aan het woord.

Verwonder u, zoals het mij is overkomen bij het lezen van deze wonderbaarlijke en oprechte verhalen, over de 'Artsen uit de wereld van het Licht'.

Harm Wagenmakers

DEEL EEN

De ervaringen

1. Liefde kent geen grenzen

In de diepste crisis van mijn leven, ik was veertig jaar, zo juist gescheiden van de man van wie ik op dat moment nog steeds zielsveel hield, en belast met de opvoeding van een zoon van vijftien jaar, werd ik op een nacht wakker doordat iemand mijn naam noemde.

Ik deed mijn ogen open maar ik zag niemand. De slaapkamer was donker en alles om me heen in huis was stil. Op het wekkertje zag ik dat het bijna halfdrie was.

Ik lag misschien een volle minuut te luisteren of ik het wel goed had gehoord dat een stem mij had geroepen, en ik vroeg mij ook af of ik het had gedroomd, maar opeens stond ik zo maar op, liep als aangetrokken door een magneet, zonder nadenken, maar ook zonder angst, naar het raam en trok de gordijnen van elkaar, en dáár, voor het slaapkamerraam stond mijn vader!

Dat kon natuurlijk helemaal niet want de slaapkamer was op de bovenverdieping van het huis en bovendien was mijn vader al een paar jaar daarvoor aan een hartstilstand overleden. Maar ik zag hem nu alsof hij gisteren nog een kop koffie bij me had gedronken. Hij zag eruit zoals ik hem het laatst had gezien in zijn blauwe pullover, en ik dacht op dat moment alleen maar: hé, je bent er weer.

Nu ik dit opschrijf, na zoveel jaren, ik ben inmiddels over de zestig, lopen de rillingen me weer over de rug, maar alles gebeurde zo alsof het heel natuurlijk was, zo voelde het.

In een reflex wilde ik het raam opendoen, maar op dat moment was het volkomen donker buiten. Hij was van het ene op

het andere moment verdwenen. Ik staaarde naar buiten en realiseerde mij toen pas wat er gebeurd was. Een golf van diepe emotie overviel mij en ik heb voor dat raam staan huilen als nooit tevoren. Ik kon niet meer stoppen en sleepte mijzelf letterlijk terug naar het bed. Het was één chaos in mijn hoofd. Ik liet mij op bed vallen en voelde mij ziek en dood- en doodmoe. Ik had de laatste maanden geen traan meer gelaten en alleen maar sterk moeten zijn en moeten vechten voor een beetje zelf-respect, en nu, nu kon ik niet anders dan mij overgeven aan mijn diepe verdriet om alles wat er tegen mijn zin gebeurd was.

Ik ben een week lang ziek geweest en gelukkig vond niemand dat vreemd en hoefde ik me niet te verontschuldigen. Mijn zoon, die de laatste tijd zo ontzettend lastig en bokkig was geweest, bracht mij nu een kop thee op bed en was duidelijk bezorgd om mij. Ik kan u niet vertellen hoe geweldig blij en dankbaar ik daarvoor was. We konden weer praten met elkaar.

In mijn hart wist ik dat ik geholpen werd door mijn vader. Ik ben nooit echt wat je noemt gelovig geweest en had het altijd druk met zoveel aardse zaken dat ik nooit lang nagedacht had over een eventueel leven na de dood of dat soort dingen, maar vanaf die nacht bid en dank ik iedere dag, en is het leven mij zoveel gemakkelijker afgegaan. Ik kon weer lachen en voelde mij lichamelijk weer sterker worden. Laat ik het zó zeggen. Ik wéét nu dat de geestelijke wereld voor de mensen hier op aarde zorgt. Of het engelen zijn of dat God dat persoonlijk doet, of de mensen die gestorven zijn en van wie je hebt gehouden in dit leven, dat weet ik niet, dat hoef ik ook niet zo nodig te weten. Dat gaat, denk ik, ieder verstand te boven. Maar vanaf die nacht dat mijn vader mij kwam wakker maken om mij zonder woorden te laten weten er altijd voor mij te zijn en mij te helpen, is mijn leven totaal ten goede veranderd en kan ik het leven weer volledig aan. Ik ben in die éne nacht zowel gees-

telijk als lichamelijk genezen. Wat voelt het heerlijk dit nu eindelijk eens te kunnen vertellen.

Bovenstaande brief is er één van velen die ik mocht ontvangen van mensen die in hun leven iets hebben ervaren wat niet logisch verklaarbaar is, maar wat hun leven van het ene op het andere moment volledig, ten goede, heeft veranderd.

Niet alleen het plotselinge besef dat er ‘méér is tussen hemel en aarde’ heeft hen veranderd. Ook een positieve verandering in hun lichamelijke gesteldheid en zelfs genezing van een soms ernstige en ongeneeslijk geachte ziekte heeft hen doen beseffen dat in principe in het aardse leven niets onmogelijk is. Het heeft hen bewust gemaakt van het feit dat er situaties kunnen ontstaan en dingen kunnen gebeuren die met het verstand niet te bevatten zijn, en die je met het volste recht als een wonder kunt beschouwen. Velen hebben dat als een schok ervaren. Maar wel een schok die wakker maakt, je een onbeschrijflijke vreugde geeft en je intens dankbaar maakt voor die grote onmetelijke en onpeilbare kracht die er van de geestelijke wereld uitgaat. Een Wereld die we met onze ogen niet kunnen zien, maar, wanneer we ervoor openstaan en ons bewustzijn erop richten, wel degelijk als een vorm van energie kunnen ervaren.

Ik laat in dit deel van het boek de stem van debriefschrijver/ster spreken. Ik heb voor de vorm van het persoonlijk geschreven verhaal gekozen omdat ik vind dat het door mijzelf navertellen van deze heel unieke en emotionele ervaringen, de inhoud van de verhalen op een essentiële manier tekort zou doen. Alleen uit de eerste hand kan de persoonlijke emotie bij de intense ervaringen op de juiste wijze door de lezer ervaren worden.

2. Volledige transformatie in één nacht

Ik was ruim dertig jaar in het klooster, toen er bij mij kanker werd geconstateerd. Twaalf jaar had ik het daarna met een goed dieet en een positieve instelling nog redelijk goed uitgehouden, maar ik was op een bepaald moment zo erg verzwakt, dat de arts die op een avond weer aan mijn bed kwam, mij nogmaals dringend aanraadde mij nu echt voor te bereiden op het sterven. Hij had al een jaar daarvoor gezegd dat er niets meer aan te doen was, maar ik reageerde daar vrij laconiek op en vertelde hem dat ik mij over het algemeen zo goed voelde, en dat ik er daarom goede hoop op had dat ik nog wel een aantal jaartjes te leven had. Maar ik verzwakte toch dermate, dat ik op een bepaald moment niet goed meer kon lopen, en dat irriteerde me enorm. Het viel me erg zwaar dat ik ook minder vaak positief kon zijn betreffende mijn ziektebeeld. Ik kreeg steeds meer pijn, en pijnstillers.

Toen, op een avond in februari, vertelde de arts me dat het écht ‘vijf voor twaalf’ was, en hij raadde mij aan de naderende dood nu toch echt serieus onder ogen te gaan zien. Maar het was heel vreemd. Ik had helemaal niet het gevoel dat het nu mijn tijd was om te moeten sterven, en ik kon mij nog niet overgeven aan het idee van een ras naderend einde. Voor de goede orde: ik was niet bang om te sterven, maar iets in mij zei me dat er nog werk op me lag te wachten hier en dat ik mijn best moest doen om dit ‘weten’ in mijn gedachten te houden. Tot voor kort was dit niet zo moeilijk voor mij geweest, maar

de afgelopen week geloofde ik daar eerlijk gezegd niet meer in, want ik was de laatste paar dagen zo verzwakt dat ik mijn armen nog maar met de grootste moeite op kon tillen. Ik had geen pijn, maar wat was ik onvoorstelbaar moe.

Ik had gezegd dat ik in de laatste uren van mijn leven alleen wilde zijn en dat ik liever niet wilde dat er iemand bij mijn bed zou zitten waken. Als ik zou moeten sterven, dan wilde ik dat alleen doen, alleen met God zonder hulp of begeleiding van andere mensen.

Gelukkig respecteerde men mijn verzoek, zij het niet van harte.

Ik had de laatste dagen al twee keer uitgebreid afscheid van mijn medezusters en een paar heel dierbare familieleden genomen, en ik was het eerlijk gezegd een beetje beu. Ik dacht, laat me nu maar verder met rust, dat is het beste.

Nadat de dokter mijn kamer verlaten had, bad ik tot God: 'Heer, als ik moet gaan, neem mij dan vannacht tot U. Ik ben nu bereid dit aardse leven los te laten. Maar als er nog een taak op mij wacht, laat mij deze dan in Uw naam mogen vervullen.'

Deze zinnen bleef ik voortdurend bidden, en op een bepaald moment kwam mijn werkelijke overgave en voelde ik mij steeds rustiger worden.

Midden in de nacht werd ik echter wakker doordat mijn hele lichaam trilde en schudde. Het werd steeds erger en beangstigender, en ik probeerde bij de bel te komen voor hulp. De drukbel lag naast mij in bed, maar mijn lichaam schudde zo hevig, dat het me zelfs niet lukte mijn handen in de juiste richting te krijgen. Een hete gloed doorstroomde mij, het leek wel of ik in een heet bad lag, maar het hete water was niet om mij heen, maar zat in mij. Ik vind het moeilijk aan u uit te leggen.

Ik moet, ondanks mijn angst, toch weer in slaap zijn gevallen, want toen ik weer wakker werd was alles anders. Ik voelde

mij zeer goed, eigenlijk voelde ik mij als herboren: ik had me in tijden niet zo goed gevoeld.

Mijn lichaam trilde niet meer en mijn eerste gevoel was dat ik nodig naar het toilet moest, en dat ik wilde opstaan. Ik draaide mij op m'n zij en steunend op een elleboog duwde ik mijn lichaam omhoog, en liet mijn benen over de rand van het bed bungelen. Ik beschrijf dit nu nogal gedetailleerd, maar eigenlijk realiseerde ik me niet écht wat ik aan het doen was, want tot voor een paar uur terug was ik volledig op de hulp van een verpleegster, en mijn medezusters, aangewezen geweest.

Ik stapte uit bed en liep wat houterig, voetje voor voetje naar het toilet. Ik weet nog dat ik erg uit mijn doen was omdat ik wist dat er al urenlang van alles met mij gebeurde. Toen ik de badkamer in liep, en, zoals ik dat altijd deed, even een moment in de spiegel keek, zag ik een heel bleek en schoon gezicht tegenover mij. Het glansde en het leek wel of het licht uitstraalde. Ik wist dat ik het was die mij aankeek, maar ik zag in wezen een ander mens. Tja, dit is ook al weer zo moeilijk uit te leggen, merk ik nu ik dit verslag schrijf. Ik bedoel het niet hooghartig en ik ben ook niet narcistisch, neemt u dit maar van mij aan, maar het leek wel of ik, zeg maar, 'uitgezuiverd' was, en eerlijk gezegd, ik geloof dat ik dit achteraf wel zo mag stellen.

Nadat ik van het toilet gebruik gemaakt had, liep ik in mijn nachtpon op mijn blote voeten naar de deur van de gang en trok deze open. In de kloostergang zat naast mijn kamerdeur een medezuster de wacht te houden op een rechte stoel, maar ze was blijkbaar in slaap gevallen want toen ik de kamerdeur opendeed, viel ze bijna voorover van schrik. Ze gaf een gil en staaarde me aan of ze een geest zag.

Ik wilde haar geruststellen maar mijn stem weigerde, en toen ik mijn hand naar haar uitstreekte deinsde ze achteruit. Ze was volkomen van de kaart. Waarschijnlijk ook omdat ze vast

geslapen had. Op hetzelfde moment gingen er andere deuren open en verschenen er allemaal nieuwsgierige en geschrokken hoofden.

Wat er vervolgens gebeurde dat kunt u waarschijnlijk wel raden. In een mum van tijd was ik omringd door opgewonden en huilende zusters. Ik stond nog op mijn blote voeten tegen de deurpost van mijn kamer geleund, en huilde met hen mee. Er was een echt wonder gebeurd.

Gelukkig werd ik snel weer naar bed gebracht en dat was heerlijk want ik had nog niet veel kracht in mijn benen. Ze hadden in totale verwarring de dokter gebeld, want die stond al heel snel bij mijn bed en constateerde tot zijn verbijstering een totale metamorfose bij mij. Mijn bloeddruk was normaal, mijn huid had weer een normale kleur en voelde veerkrachtig aan, mijn haren waren steviger en glansden weer, en de nagels van mijn vingers en van mijn tenen waren werkelijk vernieuwd! Ze waren helder, sterk en glad zoals ik ze in jaren niet gehad had. Ik weet dat dit allemaal ongelooflijk klinkt en dat is het ook, maar ik ben in die nacht waarin men dacht, en ik uiteindelijk ook, dat het de laatste nacht van mijn aardse leven zou zijn, getransformeerd en opnieuw, zeg maar, tot leven gewekt.

Na allerlei onderzoeken die de dagen daarna in het ziekenhuis plaatsvonden, kwamen de artsen tot de voor iedereen verbijsterende conclusie dat ik, na terminaal ziek en opgegeven te zijn geweest, nu volledig genezen was (en in één nacht, maar dat geloven ze nu op dit moment nog altijd niet.)

Ik wilde dit verslag schrijven omdat ik geloof, en overigens ook altijd heb geloofd, dat werkelijke genezing niet zozeer afhangt van de juiste medicatie of de juiste ingreep van buitenaf. ‘Genezen’, zo heb ik ervaren, is het afsluiten van een periode, voordat je aan een nieuwe periode in je leven kunt beginnen.

Genezen van een ernstige, lichamelijke ziekte, dat wordt je denk ik al of niet door God gegeven naargelang de taak die je

op aarde nog te vervullen hebt. Niet de taak die jij jezelf en je omgeving verstandelijk stelt of hebt gesteld als een uiting van wilskracht, omdat je simpelweg nog niet dood wenst te gaan, maar de taak die jij hebt opgelegd gekregen en die je samen met de wezens van Licht hebt besproken voordat je naar de aarde kwam. Een taak die je jezelf misschien niet eens zozeer bewust bent.

Waarom we hier zijn en hoelang we hier mogen of moeten blijven, dat is een van de waarlijk grote geheimen van het leven. Ik respecteer die geheimen in dankbaarheid en laat alles los wat ik niet begrijpt. Eens komt de tijd dat we alles zullen weten.

Een dankbare kloosterzuster, die nog altijd mag getuigen.

